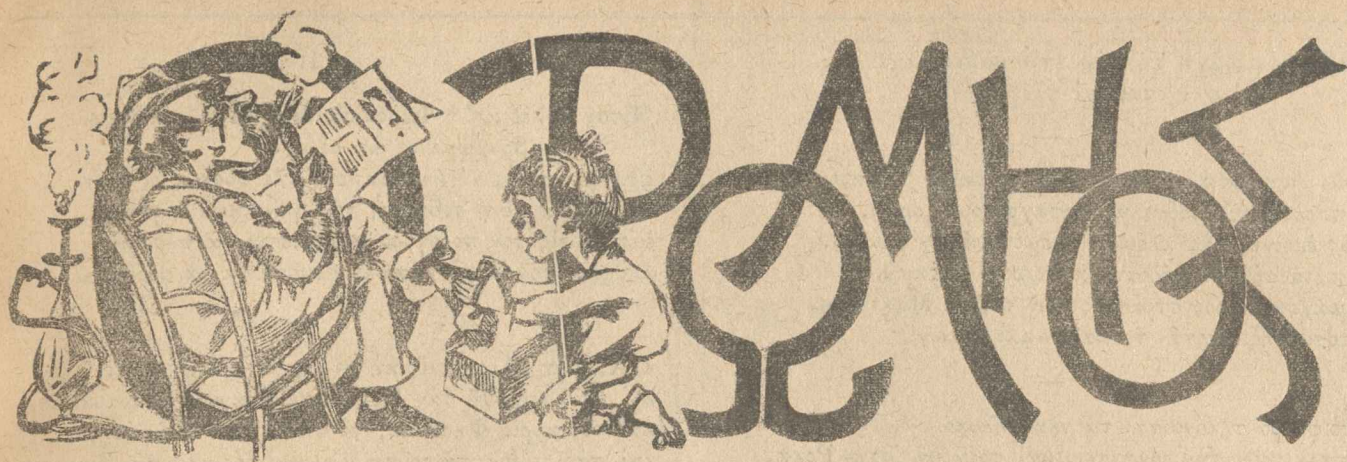

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἰ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη κι' εἰκοστὴ Φλεβάρη
κι' ἡ γυναῖκες 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἓνα,
κι' ὅλο λόγια σιχαμένα.

Πανεπιστημιακὰ κι' ἡ φοιτήτρια Ροκά.

Τὴ γυναικεῖον θρίαμβον κυττάζω μετὰ τρόμου
'στὰ λάλα μας ἐδάφη,
καὶ μακαρίζω τρεῖς φοραὶς αὐτὸν τὸν Οἰκονόμου,
ὅστις καθὼς ἐγράφη
ἀπὸ σκοτίων διφθερῶν ἐσύλησε σοφίαν
κι' ἐκίνησε τὴν γλῶσσαν μας εἰς λόγων εὐστροφίαν.

Ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ σύ, Ροκά, σκιρτᾷς μετὰ τῶν ἄλλων
διὰ κραυγῶν ἐξάλλων,
καὶ δρόμο πέρν' ἡ γλῶσσα σου καὶ δὲς τοῦ κόβει ράθει,
καὶ τὴν παρθένον σου ψυχὴν τὸ μένος τὴν ἀνάθει,
κι' ὅλοι παραξενεύονται πῶς σὺ κορίτσι πρᾶγμα
μὲ φοιτητὰς ἀρσενικοὺς δημηγορεῖς ἀντάμα.

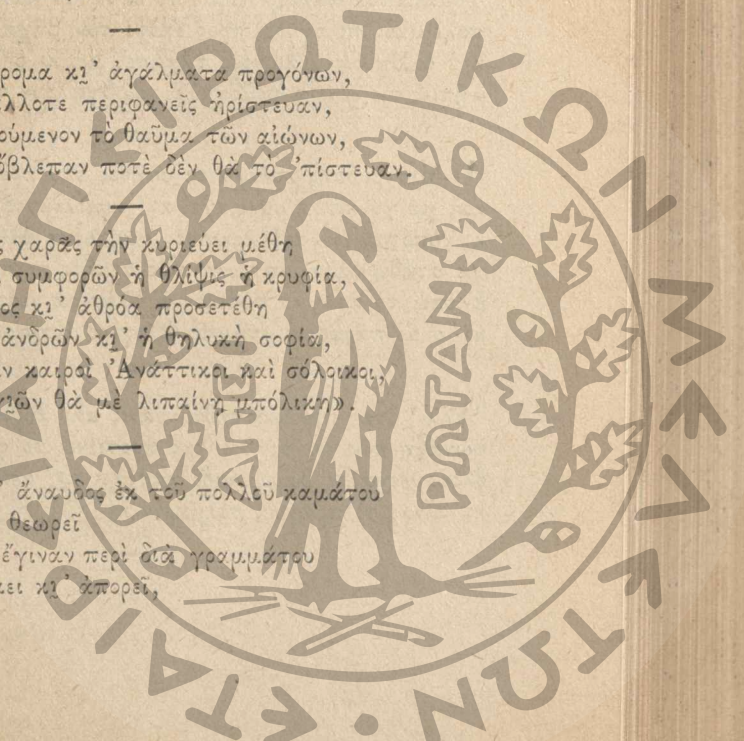
Πρὸς Ἀμαζόνιας παλαιὰς τελεῖς γενναῖον φόρον,
τῆς μνήμης των ἐνθύμιον,
καὶ πηλαλεῖς 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
κι' ἐκ τῶν ἐδράνων τῆς Σχολῆς κι' ἀπὸ τῶν Προπυλαίων
ἐκσπενδονίζεις κεραυνούς κατὰ τῶν Ἀγελαίων.

Βρόντα, φοιτήτρια Ροκά, καὶ μάχιμος προχώρει
νὰ θριαμβεύσῃ πᾶς κι' ἐδῶ τὸ δόλιο μισοφορί.
Χειροκροτεῖ τοὺς λόγους σου τὸ Φλογερὸ Καμίνι
καὶ λένε μερικοὶ
πῶς ὁ κομψὸς ποδόγυρος ὀγρήγαρα θὰ γίνη
σημαία ἐθνική.

Σὲ χαιρετοῦν περίτρομα κι' ἀγάλματα προγόνων,
ποῦ 'στὴν σοφίαν ἄλλοτε περιφανεῖς ἤριστευαν,
καὶ βλέπουν ἐνσαρκούμενον τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων,
ποῦ κι' ὄνειρο νὰ τὸ βλεπταν ποτὲ δὲν θὰ τὸ 'πίστευαν.

Τὴν δὲ πατρίδα τῆς χαρᾶς τὴν κυριεύει μέθη
κι' οὐδὲ τὴν τρώγει συμφορῶν ἡ θλίψις ἡ κρυφία,
ὅταν ἰδῇ πῶς ἀφθονος κι' ἀθρόα προσετέθη
εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀνδρῶν κι' ἡ θηλυκὴ σοφία,
καὶ λέγει « πέρασαν καιροὶ Ἀνάττικαι καὶ σόλοικαι,
τώρα σοφία δὲς λογίων θὰ με λιπαίνει μπόλικη ».

Καὶ κουρασμένη κι' ἀναυδὸς ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου
ἐξ ὕψους θεωρεῖ
πῶς κι' ἡ γυναῖκες ἐγίναν περὶ δὴ γράμματος
καὶ χάσκει κι' ἀπορεῖ,

καὶ κάποτε μονάχη τῆς πῆρ ντίο σάντο λέγει
καὶ φλέγεται καὶ φλέγει.

Βλέπω 'μπροστά μου νεαρὰς καὶ ἀκμαίας 'Αμαζόνες
εἰς ἵππους ἀελλόποδας μὲ καταχρύσους ζώνας,
καθὼς ἐκείνας τὰς κλεινὰς λησμονημένων χρόνων,
ποῦ παρὰ τὸν Θερμόδοντα κατῴκουν ποταμὸν
καὶ ἐμάχοντο πρὸς στρατιάς τῶν πάλαι Μακεδόνων
καὶ τὸσων ἡξιώθησαν τροπαίων καὶ τιμῶν.

Εἰς τὸ φτερὸ σπυλνόνται τὰ νέα θηλυκὰ
καὶ παραιτοῦν τὴν ρόκα τῶν καὶ τρέχουν 'στὴν Ροκά,
καὶ κράνος τῆς φοροῦν βαρὺ καὶ τῆς Ζάν Ντάρκ τὸν θώρακα
καὶ σπρώχνονται τριγύρω τῆς καὶ βγάζουν τὸν κόρακα,
καὶ ἐγὼ φρενήρης καὶ ἄγριος παρὰ ποτε πετῶ
κοντὰ 'στὴν νέαν Λάκκαιναν, κοντὰ 'στὴν Λαμπετώ.

Μὲ θάρρος 'Αμαζόνειον κάθε σοφὴ κορδόνεται
καὶ ὁ Πρύτανις περίφοβος 'στὸ σπῆτι του κλειδόνεται,
μηδὲ τοῦ δίου Πλάτωνος ἀκούεις τὸν Γοργίαν,
μηδὲ 'στὰ Φροντιστήρια γραμματικὸς ἀγῶνας,
ὁ δὲ Πολίτης, ἐντριβὴς εἰς τὴν μυθολογίαν,
βλέπει 'μπροστά του ζωντανὰς τῶν μύθων τὰς Γοργόνας,
καὶ φοβηθεὶς ὡς φαίνεται νὰ μὴ τοῦ κἀνουν μπλόκο
φεύγει σταυροκοπούμενος χωρὶς νὰ βγάλῃ μόκο.

Ὡς τίγρεις ὠρύομεναι ὁρμῶν 'στὸν Καρολίδη,
καὶ εἰς ἕναν νέον γίγαντα, εἰς τὸν Εὐαγγελίδη,
ποῦ χαιρετίσματα πολλὰ καὶ ὁ Φασουλῆς τοῦ στέλλει
ἐκ μέρους τοῦ φιλάττου του κυρίου Κουτσουβέλη.

'Εξεπληρώθησαν καὶ ἡμῶν καὶ τῆς Παρρέν οἱ πόθοι,
ὅλ' ἡ θεόπνευστος Ζάν Ντάρκ εἰς σὰς μετεψυχώθη,
καὶ τροπαιοῦχος βλέπομεν σφριγώσας φοιτητρίας
καὶ ἀρσενικὰς κυρίας,
καὶ τέλος ἐξεφύτρωσαν πρὸς δόξαν μας καὶ ἐδῶ
γυναῖκες τῆς 'Αμερικῆς καὶ τοῦ Κολοραδό.

Τσακίζεται παντὸς σοφοῦ τὸ σεβαστὸ καλέμι,
πολεμικὸς ποδὸγυρος τοὺς ἔκοψε τὸν βῆχα,
καὶ ὁ Σπύρος Λάμπρος τᾶχασε, μὰ καὶ ὁ Σεμτέλος τρέμει
μήπως τὰ γένεια ποῦ βγάλε τοῦ βγάλουν τρίχα τρίχα.

Ὁ Μιστριώτης μοναχὰ τὸ στήθος του προτάσσει
καὶ μὲ γυναῖκας συμμαχεῖ καὶ ἀμειλικτος πατάσσει,
καὶ ὅπου μὲν ὁ Νάρκισσος μᾶς λέγει Μιστριώτης
τὰ στήθη τάλαιδάστρινα πῶς ἄφοδος προτείνει,
βλέπει τὸ πρᾶγμα φυσικὸν ἢ φλογερὰ νεότης
καὶ οὐδὲ παραξενεύεται τὸ Φλογερὸ Καμίνι.

'Αλλ' ὅταν περδικόστηθον νεῖνις καὶ κυρία
φωναίη πῶς τὸ στήθος τῆς προτείνει τὸ φουριζό,
ὅλους μεγάλους θαυμασμοὺς κατέχει καὶ ἀπορία
καὶ εἶναι τὸ πρᾶγμα τολμηρὸν καὶ ὀλίγον τι σκαμπρόζο.

B'

'Ετσι λαλεῖ καὶ ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τῶν Προφυλαίων
βρυχώμενος ὡς λέων:
'Εἶναι καιρὸς ν' ἀνατραποῦν τῆς φύσεως οἱ νόμοι,
παντοῦ νὰ γίνῃ σεβαστὴ τῶν γυναικῶν ἡ γνώμη,
ἐμπρὸς εἰς τὸν ποδὸγυρο γονατιστοὶ νὰ πέσωμε
καὶ σὰν τὸν Σαρδανάπαλο φουστάνια νὰ φορέσωμε.

'Ας γίνῃ πλέον ἀνδρική καὶ ἡ γυναικεία φύσις
καὶ ἄς καρφωθῇ σὰν Προμηθεὺς ἐπάνω τοῦ Καυκάσου,
καὶ σύ, κυρία Φασουλῆ, τὸ σπῆτι σου ν' ἀφήσης
καὶ πᾶρ' εὐθὺς τὰ ρούχα μου καὶ δὸς μου τὰ 'δικά σου.

'Μεγάλην τρέφω κατ' αὐτὰς πρὸς τὸ φουστάνι κλίσιν
καὶ ἀρχίζω νὰ σιχαίνωμαι τὴν ἀνδρικήν μου φύσιν.
Νὰ καὶ μελάνι μὲς σ' αὐτὸ τὴν πένα μου νὰ βάψῃ
καὶ τὸν Ρωμῆο νὰ γράψῃ.
Γιὰ σένα πνεῦμα τοῦ λοιποῦ, γιὰ μὲ παχειὰ βλακεία
καὶ μύδες καὶ ἐνασχόλησις εἰς λούσα γυναικεία.

'Απίστευτος μεταβολὴ καὶ θαύματα μεγάλα...
βλέπω τὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν νὰ κατεβάξουν γάλα,
εἰς τὰ καλὰ καθοῦμενα παρατηρῶ πῶς πρήσκονται,
πῶς εἰς ἐνδιαφέρουσιν κατάστασιν εὐρίσκονται,
πῶς πᾶνε 'στὰ κρεβάτια τῶν λεγόντων νὰ καθίσουν
καὶ τρέχουν μάμμοι θηλυκοὶ γιὰ νὰ τοὺς ξεγεννήσουν.

'Ανατροπὴ τῆς φύσεως, ἀλλάξανε τὰ γούστα,
καὶ ἐγὼ μὲ κότσο, μὲ κορσέ, ποδὸγυρο καὶ φουστα
πέρνω τὴ λάτρα τοῦ σπητιοῦ καὶ τῆς μικροδουλειᾶς,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ σηκώνει τὸμπρελῖνο
καὶ δὸς τοῦ ξύλο τρανταχτὸ καὶ κατακεφαλιχίς,
καὶ ἐγὼ 'μπροστά τῆς ἄφρονος τὰ γόνάτά μου κλίνω.

'Ανέτειλε τῶν γυναικῶν ἡ γαῦρος Βασιλεία
καὶ τῶν ἀνδρῶν κατέπεσαν τὰ πρῶτα μεγαλεῖα.
Μηδὲ 'στὸ Κοινοβούλιον ἀκούς ἀνδρὸς 'μιλιά,
παντοῦ γυναικῆς ἀπαντῶ πανσόφους καὶ ἡρωῖδας,
καὶ ἐγὼ μὲς νέας κλώσσας μου ταίζω τὰ πουλιά
καὶ ἔχω τὰ τσίσινα τῶν παιδιῶν ὡς μόνος μου φροντίζω.

'Εμπρὸς τῶν φόρον θαυμασμοῦ καθέννας ἄς πληρώσῃ,
κύψετε τὸν αὐχένα σας βωβοὶ καὶ κεχηνότες,
καὶ ἂν ὅπου πετεινοὶ πολλοὶ ἀργῇ νὰ ξεμερώσῃ
σκεφθῆτε πᾶ τί γίνεται σὰν κακαρίζουν κόταις.

'Εμπρὸς!... ἄς δρᾶξῃ καθεμιὰ τῆς 'Αθηνᾶς τὸ δόρυ
καὶ ἴσως τὸ μέλλον κρέμεται 'στὸ καφαιμοισφόρι.
Καὶ ἡ κοιμισμένη μου ψυχὴ ἀμέσως ξενοσταῖ
σὰν ὅτ' ἔχω γάλα ζεῖδωρον μαθήσεως βασιτάζει
ὁ κόρφος καθεμιᾶς
σημερινῆς Ρωμῆας.

Χαῖρε λοιπόν, φοιτήτρια, προστάτις μᾶς γενοῦ,
καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀναβρασμὸν τοῦ κράτους τὸν μεγάλον
νέα προφήτις Σίβυλλα πρὸς ὅλους μᾶς φανοῦ
καθὼς τῆς 'Αρκῆς ἢ Σειρῆν 'στὸν Κάρολον τῶν Γάλλων,
καὶ ἄς λάμψῃ χάλυψ φονικὸς καὶ περικεφαλαία
καὶ ἄς καταπέσῃ τιμωρὸς ἡ χεὶρ ἡ ρωμαλεία.

Δῶσε 'στὴν χειραφέτησιν τὴν ὄθῃσιν τὴν πρώτην,
παῖξε Σωτήρος πρόσωπον καὶ λυτρωτοῦ δημίου,
καὶ τρέχε μὲ τοὺς φοιτητὰς καὶ μὲ τὸν Μιστριώτην,
τὸν χαριέστατον Ζάν Ντάρκ τοῦ Πανεπιστημίου.

Βγάξω καὶ ἐγὼ τὸν σθέρκο μου γι' αὐτὸν τὸν Οἰκονόμου
χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω,
καὶ ἐγὼ κατὰ τῆς παύσεως καταμεσῆς τοῦ δρόμου
μονάχος μου σφυρίζω.

Νεότης, ὅπου φλέγεσαι τὰ πάντα ν' ἀνατρέπῃς,
γιὰ τὸν παυθέντ' ἄς δράμωμεν 'στῆς παύσεως τὸν μπόγια,
καὶ ἂν ὁ παυθεὶς λογονλοπῇ μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις...
ἄλλα σουφρόνουν χεῖρματα καὶ αὐτὸς σουφρόνει λόγια.

'Ας φρικιοῦν τῆς Δύσεως σαχλοὶ καλαμαράδες,
καὶ ἄφου τὸ κράτος ἔζησε μὲ δανεικοὺς παράδες,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἄς ζήσῃ φτωχικὰ
μὲ λόγια δανεικὰ.
Οὐδὲ σμικρύνεται γι' αὐτὸ ἡ δόξα τῆς 'Ελλάδος,
οὐδ' ἡ σοφία τῶν σοφῶν τῆς ἱερᾶς Παλλάδος.

Κατὰ τῆς παύσεως αὐτῆς καθέννας ἄς λαλήσῃ
καὶ τὸ Πανδιδακτήριον διὰ παντὸς ἄς κλείσῃ,
ἀφοῦ τοιοῦτον ἔπαυσαν σουφροποιὸν φαστῆρα
καὶ ἀπέμειναν τὰ γράμματα πεντάρφανα καὶ στῆρα.

'Ελθέ, νεότης, μετ' ἐμοῦ... πρὸς τὸ Παλάτι τρέχετε
καὶ αὐτὸ τοὺς πάντας δέχεσθαι.
Κανέν' ἀπὸ τῆς σκάλαις που ποτὲ δὲν κατεβάζει
καὶ ἔχρησεν Βασιλεῖα,
ὅπου δὲν θέλει πώποτε κακὴ καρδιά νὰ βάζῃ
καὶ ἡ φίλη νεολαία,
καὶ εἰς ὅλους προσηνέστατος δὲν κάνει τὸν βαρὺ
καὶ πρὸς ἐμὲ χαμογελά καὶ σὰς παρηγορεῖ.

Θέλω καὶ ἄλλα νὰ σὰς 'πῶ
ἐπειδὴ σὰς ἀγαπῶ,
ὅμως ἔφθασεν ἀγῶν
σωτηρίων ἐκλογῶν,
καὶ ἐγὼ τώρα δίχως ἄλλο
κάληπν σκέπτομαι νὰ βάλω.

Εἰς τὴν θύελλαν αὐτὴν
καὶ τὰς ψήφους σὰς γυρεύω,
καὶ ἂν μὲ ὅτ' ἐτε Βουλευτὴν
παρευθεὶς Καθηγητὴν
τὸν παυθέντ' ἀναγορεύω.

Καὶ ὅπου ὁῶ καλαμαρά
νὰ μὴν κλέβῃ φανερά

μήτε κι' ένα λόγο ξένο
κλάψετε τον τόν καυμένο.
Θά τον παύ' ως πρώτον βλάκα,
πού δέν ξέρει τήν άμάρκα.

Τότε ξύνισμα τής μούρης
τούτου του σοφού κι' εκείνου,
καί τά μπουφίς καί σεκούρις
του Σεμτέλου του Λατίνου,
άν δέν τάχη σουφρωμένα,
τρίς άλοί των κι' ώμένα.

Σκόνη θά γενοῦν καί στάκτη
νάβγη τής καρδιάς μου τάκτι.

Τότε γνώσις, τότε φώς,
καί ποτέ κανείς σοφός
σοβαρού Φροντιστηρίου
όπως τώρα δέν θά 'μπαίνει
'στών γραμμάτων τά τεμένη
ώς εις τόπον έμπορίου.

"Όπως όπως θά πληρώσω
κενάς έδρας καί γαστέρας
για χατήρι σου, νεότης,
καί προς σέ θ' άφιερώνω
τής ζωής μου τας ήμέρας
ώς ό δράκος Μιστριώτης.

Μιά τά δόντια μου νά τρίξω
άριστείς θά σάς κηρύξω,
καί τήν πρόοδον θά βλέπω
μέ νεάζουσιν καρδιάν,
καί θερμώς θά σάς προτρέπω
προς συχνήν φυγospουδιάν.

"Όλων θά κυρτώσ' ή ράχη
μέ τó βάρος τών γραμμάτων,
κι' έμπροστά μας τυφλά νάχη
κάθε Ξενοφών καί Πλάτων.

Βουλευτήν ψηφίσετέ με
καί 'στά μούτρα φτύσετέ με,
άν τούς λογοκλόπους πάντας
δέν τιμήσω μ' άνδριάντας,
κι' άφιλότιμος άν μείνω
κι' ένα 'ξαφνικό πρωί
άνδριάς κι' έγώ δέν γίνω
δεξιά του Κοραή.

(Τοιαῦτα προσεφώνησεν ό Φασουλής σοφά
καί τόστριψε κρυφά,
προτού κανείς τόν συγχαρή άπ' τόνα κι' άλλο φύλο,
γιατί πολύ 'φοβήθηκε νά μή δουλέψη ξύλο.)

Φασουλής καί Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Είδες τάκέφαλο κορμί, βρέ Περικλή κεφάλι,
αυτό πού 'βρήκαν χθές προχθές εις τήν Λειψκουτάλα;

Π.—Τώδα μέ φρίκην, Φασουλή, κι' εύθύς όπισθοχώρησα.
Φ.—Τόν είδες; τόν έγνώρισες; . .

Π.—'Αμέσως τόν έγνώρισα.
Βεβαίως είναι σκελετός άνθρώπινος ό τάλας,
παραληφθείς άκέφαλος εκ τής Λειψκουτάλας,
άδίκως δέ σκοτίζεται μέ τόσας άνακρίσεις
ή κεφαλή τής Θέμιδος, άνοικτομιάτας πρώτης,
κι' άν τόν κυττάξης, Φασουλή, καί σύ θά συμφωνήσης,
πώς είτε Γιάννης λέγεται, Κωστής καί Παναγιώτης,
εις σύγχρονόν μας άνθρωπον ό σκελετός άνήκει
καί θά σέ πιάση φρίκη.

Φ.—Κι' έγώ, καυμένο Περικλή, δέν είμαι 'στά σωστά
γιατί προχθές δέν ξέρω πώς μου 'φάνηκε 'μπροστά μου
πώς είδ' άκέφαλο κορμί, κι' επήγα προς τά 'πίσω,
άλλ' ύστερα 'προχώρησα ποιός είναι νά γνωρίσω.
Τρέμων τόν έψηλάφησα... έμύριζε σπουδή
κι' είχε σέ μιá κουμπότρυπα έληξας ξερό κλαδί,
άκόμη μέσ 'στό στήθος του εκόχλαζε φωτιά,
έφουσκωναν κι' ή τσέπαις του γεμάταις μέ χαρτιά,
πρό πάντων άπό σχέδια σοφά συνδυασμών
κι' άρχαία περισσεύματα Προϋπολογισμών,
μεταρρυθμίσεις θαυμαστές κι' αναδιοργανώσεις,
καί σάν κορμός έστέκετο πρησμένος άπό γνώσεις.
Τόν ψηλαφώ καί δεύτερον, κι' ήλιγγιώ καί φρίττω
έμπρός 'στό φάσμα τής σπουδής καί τόσων μανιφέστων.
σάν Μακεδών 'Αλέξανδρος έφαινετο πώς ήτο,
σάν Καίσαρ, σάν Πομπήιος, σάν ό,τι θέλεις 'πές τον.
Μεγάλος κόσμος καί μικρός έδιάβαινε κοντά του,
άλλά καθώς κατήντησε κανείς δέν τόν έγνώριζε,
μηδέ για τó περισσευμα καί τάλλα θαυμάτα του
παιάνας κι' ύμνους Δελφικούς κανείς ύπεντοθόρυζε,
κι' έγώ δακρύζων έλεγα προς ένα κι' άλλον φίλον:
«τόν δάκτυλόν σου θές έδω 'στους τύπους τόσων ήλων
κι' άν ούτος είναι λέγε μου ό γίγας τών συγχρόνων,
ό καταλύων τόν ναόν ως πού νά 'πής κρομμυδι
καί τούτον άνοικοδομών εις τρεις ήμέρας μόνον
χωρίς κανένα έξοδο μηδέ για κεραμίδι.»

Κι' ένφ κορμός άκέφαλος εκύτταζα πώς ήτο
εκ τής πολλής τρομάρας μου, βρέ Περικλή, μ' έφάνη
πώς δεξιά κι' άριστερά βιαίως εκινείτο
σάν νάθελε συνδυασμούς Βουλευτικούς νά κάνη,
κι' έγώ τόν πρώτον Καίσαρα προσβλέπων τών Καισάρων,
πού τώρα ρίπτεται τροφή 'στά στόματα τών γλάρων,
μονάχος ύπετραύλισα νά μή μ' άκούσουν κι' άλλοι:
«τί κρίμα πούμενι κι' αυτός κορμί χωρίς κεφάλι.»
Κι' ένόμισα για μιá στιγμή πώς κάτι τι μέ πνίγει
κι' άκέφαλα φάντασματα μ' εκύκλωσαν φρικτά,
καί τó ξερό τσερόλο μου θαρρούσα πώς θά φύγη
καί μέ τά άπό τά χέρια μου τó 'κράτησα σφικτά,
άλλοιώς κι' έμέν' άκέφαλον θά μ' έβλεπες κοντά σου
καί τότε πιά για σίγουρα δέν θάσουν 'στά σωστά σου
καί δημοσίως θάλεγες καί μόνος σου καί μ' άλλους
πώς διατρέχονεν καιρούς κι' ήμέρας άκεφάλους,
καί μήτε θάθουσκας ποτέ 'σκήν γέν τής Ρωμηοσύνης
σάν τó 'δικό μου καυκάλο κρησπακιάς νά δίνη.
Π.—Μά θάρανε τολμώχιστον ή ράχη σου, σαλιάρη
καί τρισετήν για νά φας τó τακτικό στηλιάρι.

Ό Χαρίτος Ζαβακόπουλος, πού τόν κοσμεί νεότης
μακράς μελέτης καί σπουδής καί μόχθων συνεχών,
άνηγορεύθη καί αυτός 'Ασκληπιάδης πρώτης
λίαν καλώς ως άμειβήν τών κόπων του τυχών.